

16. Přińdže a zahubi winicarjow, a da winicu druhim. To slyšawši rjeknychu: * Bóh njedaj!

17. Wón pak na nich pohladawši džeše: Što potajkim je to, štož je pisane: „Kamjeń, kotryž twarcy začisnychu, tón je róžkowny kamjeń sčinjeny?“ * Ps. 117, 22; Is. 28, 16; Mat. 21, 42; Jap. sk. 4, 11; Rom. 9, 33; 1. Pětr. 2, 7.

18. Kóždy, kiž na tónle kamjeń padnje, rozrazy so, a na kohož padnje, toho rozmjeće.

19. A wyšši měšnicy a pismawučeni pytachu rucy na njeho zložić w tej hodžinje, ale bojachu so ludu; přetož spóznachu, zo je za nich to přirunanje powědał.

20. A jeho wobkedžbujey pólslachu lakarjow, kotřiž so jako sprawni počinjachu, zo bychu jeho na slowje popadnyli, a jeho wyšnosć a bohotowej mocy podali.

Mat. 22, 15; Mark. 12, 13.

21. A woprašachu so jeho prajicy: Mištrje, wěmy, zo prawje rěčiš a wučiš, a njedžiwaš na wosobu, ale zo puć Boži w prawdže wučiš.

22. Slyša so nam kejžorej dawc dawać abo nie?

23. Spóznawši pak jich lesć, rjekny k nim: Što mje spytujeće?

24. Pokažće mi dzesatnik. Čeje ma znamjo a napismo? Wotmołwejey rjeknychu jemu: Kejžorowe.

25. A džeše k nim: Dajće tohodla kejžorej, štož je kejžorowe, a štož je Bože, Bohu.

Rom. 13, 7.

26. A njemóžachu jeho slowo hanić před ludom, a džiwwawši so nad jeho wotmołwjenjom mjelčachu.

27. Přistupichu pak k njemu někotři ze sadducejow, kotřiž wot-mortwych-wstaće přēja a prašachu so jeho,

Mat. 22, 23; Mark. 12, 18.

28. Prajicy: Mištrje, Mójzes napisa nam: By-li něčeji bratr wumrěł, kiž ma

mandželsku, a by-li bjez džeći był, njech wozmje ju jeho bratr za žonu, a njech zbudži symjo swojemu bratrej.* 5. Mójz. 25, 5.

29. Běchu tak sedmjo bratra, a přeni so woženi, a wumrě bjez džeći.

30. A druhi wza ju, a wumrě tež bjez džešća.

31. A třeći wza ju. A runje tak tež wšitecy sedmjo, a njezawostajichu symjenja, a wumrěchu.

32. Najposledy po wšěch wumrě tež žona. 33. Kotroho z nich potajkim budže žona při wot-mortwych-wstaću? dokelž sedmjo poměchu ju za žonu.

34. A Jězus džeše k nim: Džeći toho swěta so ženja a so wudawaju.

35. Woni pak, kotřiž budža dostojnjeni dočpěć tamny swět a wot-mortwych-wstaće, njebudža ani so wudawać ani so ženić.

36. Přetož njezamóža ani wumrěć; přetož su runja jandželam, a su džeći Bože, dokelž su džeći wot-mortwych-wstaća.

37. Zo pak mortwi wstanu, dopokaza tež Mójzes při keřku, jako Knjeza mjenuje „Boha Abrahamoweho, a Boha Isaakoweho, a Boha Jakuboweho.“ 2. Mójz. 3, 6.

38. Bóh pak njeje (Bóh) mortwych, ale žiwych; přetož wšitecy su žiwi jemu.

39. Wotmołwejey pak někotři z pismawučenyh rjeknychu jemu: Mištrje, derje sy prajil.

40. A njezwažichu so wjac, jeho něšto so prašeć.

41. Rjekny pak k nim: Kak praja, zo je Khrystus Davidowy syn?

42. A sam David praji w knizy psalmow: „Knjez rjekny mojemu Knjezej: Sydń so k mojej prawicy, Ps. 109, 1; Mat. 22, 44; Mark. 12, 36.

43. Hać položu twojich njepřećelow jako podnožk twojeju nohow.“

44. David jeho potajkim Knjeza mjenuje, kak pak je jeho syn?*

16. Farisejowje spóznachu, zo su z přirunanjom sami měnjeni. — 17. hl. Mat. 21, 42. 43. 44. — 28. hl. Mat. 22, 24. — 44. hl. Mat. 22, 44.